

JINIE LYNK

Tuổi
Trẻ Sẽ
Của Xanh
Chúng Ta
Mãi
Mãi

TÂN VÂN

NGƯỜI TRẺ VIỆT
publisher

vh Nhà xuất bản
Văn học

Mục lục

Thanh xuân rực rỡ
Tuổi trẻ của chúng ta sẽ xanh mãi mãi
Cái giá của trưởng thành
Ánh sáng ước mơ
Muốn tốt cho người
Thế giới là con
Nhà
Đừng nói lời tổn thương
Lạc nhau giữa đời
Đừng quên hỏi thăm "Ước Mơ"

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Thanh xuân rực rỡ

Thanh xuân sẽ qua rất nhanh thôi, hết như một cái chớp mắt, một lần xoay người đã vụt mất. Đừng đợi đến khi mọi thứ đã không còn kịp thì mới hối tiếc về khoảng thời gian đã vùi mình say giấc nơi khu vườn thanh xuân mơ mộng.

~*~

Người ta hay nói với tôi rằng, thanh xuân dài lắm sao phải vội, cứ tận hưởng đi, ngày còn trẻ, ngày còn tươi xanh. Nhưng không, thanh xuân không chỉ là khoảng thời gian để tận hưởng, mà đó là thời gian để trưởng thành.

Sự trưởng thành của một con người được trả giá bằng cả một thanh xuân, và nếu đã phải trả một cái giá đắt đến vậy thì tại sao hôm nay vẫn còn lo tận hưởng mà không lo phấn đấu?

Tận hưởng phải đi đôi với phấn đấu. Bạn có quyền tận hưởng trên những công sức bạn bỏ ra, đừng tận hưởng trên mồ hôi nước mắt của người khác, đặc biệt là cha mẹ.

Rất nhiều điều bạn nghĩ rằng nó vẫn còn kịp, vì bạn vẫn còn trẻ. Nhưng đó cũng chính là liều thuốc ru bạn vào giấc ngủ không mộng mị ở khu vườn thanh xuân. Bạn ngủ quên tháng ngày, quên ước mơ, quên mất bản thân mình là ai, để rồi khi tỉnh giấc, mọi thứ trước mắt vỡ tan như bong bóng xà phòng mà thanh xuân cũng úa tàn từ lâu.

Thanh xuân sẽ không bao giờ cùng bạn song hành một bước rồi lại một bước mà nó sẽ luôn chạy trước bạn, còn bạn vĩnh viễn chỉ là kẻ đuổi theo sau. Qua từng con đường, từng ngã rẽ, từng người lướt qua, từng thử thách được đặt ra, bạn vấp ngã rồi đứng dậy, té đau đến chảy máu hay trầy trụa khắp cả người thì bạn vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước và đuổi theo nó, đó chính là cách thanh xuân dạy bạn trưởng thành.

Giai đoạn nào phải rực rỡ, phải cuồng nhiệt thì nhất định dừng vì lí do nào mà khiến nó tàn lụi qua đi, đừng để sau này nhìn lại chỉ biết hối hận trong những tiếng thở dài bất lực.

Tuổi trẻ của một người rất nhanh sẽ qua đi, rất nhanh sẽ chỉ còn lại tiếng thở dài trong vô vọng. Đời người chẳng có là bao, tại sao phải để nó ảnh hưởng bởi những điều không đáng.

Chúng ta không thể nào giữ mãi được thanh xuân. Và có những điều một khi thanh xuân đã qua đi rồi thì nó cũng nằm lại với xuân xanh, tuổi trẻ, đoạn đường sau này chẳng thể gặp lại.

Chẳng hạn như dư vị đặc biệt của mỗi tình đầu trong sáng, thuần khiết và hết mình.

Chẳng hạn thời gian nằm uể oải trên bàn học, ngủ gục một lúc ngẩng đầu lên xung quanh là bạn bè, thầy cô cùng những lời giảng say sưa đan xen những câu chuyện thì thầm bên tai.

Chẳng hạn những ngày liều lĩnh, dám đánh cược, dám theo đuổi ước mơ mà chẳng lo nghĩ gì điều gì quá nhiều, quá sâu hay quá nặng.

Thanh xuân cất giấu nhiều nỗi niềm mà có thể cả một đời về sau ta sẽ ghi nhớ mãi.

Thanh xuân tựa như áng mây trời, mây theo gió, gió theo mùa, thanh xuân

cũng theo thời gian mà đi mất.

Tuổi trẻ từng giây phút trôi qua đều đáng trân quý. Đừng lãng phí khoảng thời gian của tuổi trẻ để suy nghĩ đến những chuyện không đâu chẳng đáng. hãy tận dụng nó để làm những điều mình muốn, tận hưởng những gì mình thích. Thanh xuân cần có rực rỡ, muốn rực rỡ phải cuồng nhiệt, muốn cuồng nhiệt phải liều lĩnh, can đảm và kiên cường.

Chẳng ai dạy cho chúng ta phải dùng cách nào để sống trọn thanh xuân. Chẳng ai bày cho chúng ta cách để có được thanh xuân rực rỡ. Đó là quá trình chúng ta học đi đôi với hành. Thanh xuân, chúng ta có một khoảng thời gian đủ dài để nếm trải tất cả những mùi vị chân thật nhất của cuộc đời. Rồi từ đó chúng ta khôn lớn, trưởng thành và chín chắn hơn.

Chúng ta chẳng biết rõ bao giờ thì phải đặt dấu chấm hết cho cuộc đời mình. Chúng ta chẳng biết chính xác thời gian mình phải rời bỏ nhân thế này. Chúng ta chẳng thể đoán trước được ngày mai đến có tai họa gì ập xuống. Vậy nên đừng lãng phí bất kì một giây phút nào khi bản thân còn đang tồn tại trên cõi đời này.

Có thể chúng ta phải ra đi khi tuổi trẻ còn lừng chừng. Có thể chúng ta sẽ phải dừng lại khi thanh xuân chưa kịp quá nửa. Có thể chúng ta chẳng thể bước qua thanh xuân để có cơ hội nhìn lại mà nuối tiếc. Thà rằng hôm nay liều lĩnh làm điều mình thích, thà rằng hôm nay can đảm nói yêu người mình thương, thà rằng hôm nay kiên cường đối diện với những nỗi đau rồi bước qua nó; còn hơn đợi ngày mai đến có khi còn chẳng bao giờ được mở mắt ngắm nhìn cuộc đời nữa.

Giai đoạn nào của cuộc đời cũng cần có những đặc tính riêng của nó, cũng như thanh xuân nhất định phải rực rỡ như pháo hoa sáng rực trên bầu trời, dù chỉ trong phút chốc thì cũng khiến ta ấn tượng mãi về sau.

Có thể hôm nay, bạn vẫn nghĩ mình chỉ mới bắt đầu thanh xuân thôi, còn rất nhiều thời gian. Nhưng tin tôi đi, ngày mà bạn nhận ra rằng, hóa ra thanh xuân chảy trôi như dòng nước, len lỏi qua từng kẽ tay rồi vượt mất lúc nào chẳng hay cũng là lúc bạn qua rồi thời xuân xanh tuổi trẻ, thanh xuân đã ở lại phía sau.

Thanh xuân không ở bên ta mãi, ta cũng không thể giữ mãi lấy thanh xuân, vậy nên hãy trân trọng từng khoảnh khắc, nắm bắt lấy đoạn thời gian một khi đã đi qua thì sẽ không trở lại, chỉ có thể nhớ về những hồi ức đẹp đẽ, có nuối tiếc cũng có hối hận.

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Tuổi trẻ của chúng ta sẽ xanh mãi mãi

Chúng ta có thể sẽ già đi, nhưng những năm tháng tuổi trẻ ta đã từng trải qua ấy sẽ xanh mãi cùng thời gian.

~*~

Tuổi trẻ là những gì chúng ta đang có và vẫn còn kịp để sử dụng vào những việc đáng giá.

Đừng ngồi một chỗ mơ mộng phải đi thành phố này, đất nước kia. Nếu muốn đi đâu đó, đủ năng lực về mọi mặt thì đừng ngại gì xách ba lô mà đi. Còn nếu hiện tại vẫn chưa đủ khả năng, thiếu điều kiện thì hãy chăm chỉ kiếm tiền, chăm chỉ hoàn thành tất cả các điều kiện còn thiếu, rồi hãy lên đường mà đừng chần chừ gì thêm.

Nếu cứ dành thời gian vào việc suy nghĩ và mơ mộng thì tình mộng rồi cái gì cũng không còn kịp nữa.

Muốn làm điều gì thì cứ liều lĩnh mà làm đi, đừng dành thời gian vào việc suy nghĩ nên hay không nên làm gì. Đợi cho đến khi suy nghĩ ra, chiêm nghiệm ra rồi thì tuổi trẻ cũng ở lại phía sau.

Nếu yêu một người, hãy can đảm bày tỏ, dù kết quả là có bên nhau hay chẳng thể nào trở về mối quan hệ bạn bè như cũ thì cũng hãy liều mình thử một lần. Thử cho người ta biết tình cảm của mình, thử cho mình thứ dũng khí

mà có thể chẳng có lại lần hai, thử cho chính mình một cơ hội. Đừng mãi đứng từ xa ngắm nhìn một người rồi cuối cùng tuổi trẻ thì chảy trôi mà chính mình đến một mối tình dang hoàng cũng không có, chỉ biết yêu đơn phương rồi đau một mình.

Đứng trước những lựa chọn, nếu có thể thì hãy cứ chọn điều mình thích, đừng quan tâm điều gì, chỉ cần biết hiện tại bản thân rất thích, vô cùng thích điều đó, muốn làm cho bằng được. Hãy làm điều mình thích để rồi dù đúng hay sai thì cũng vẫn còn kịp để làm lại, vẫn còn kịp để nhận ra điều đó có đúng hay không, vẫn còn kịp để sửa sai khi tuổi trẻ còn lưng chừng.

Tuổi trẻ chính là thời gian vẫn còn kịp để liều mình, để thử thách, và rồi dù thất bại hay thành công thì cũng đã có được cho mình những bài học kinh nghiệm tích lũy về sau.

Chúng ta có thể già đi, thanh xuân rồi cũng sẽ dừng lại nhưng tuổi trẻ sẽ không úa tàn vì năm tháng qua đi, cũng như chúng ta không vì già đi mà sống cuộc đời tẻ nhạt. Kỉ niệm, kí ức hay những điều ta đã trải qua ở tháng năm tuổi trẻ ấy chính là liều thuốc giúp tuổi trẻ xanh mãi xanh mãi trong tâm trí, không ngừng nhắc nhở chúng ta về một giai đoạn cuộc đời mà ở đó chúng ta đã đấu tranh và nỗ lực như thế nào để trở thành bản thân ngày hôm nay.

Đừng sợ tuổi trẻ sẽ úa tàn nếu ta luôn sống hết mình, đừng sợ tuổi trẻ sẽ vụt mất bởi rằng tuổi trẻ sẽ chẳng bao giờ rời bỏ ta mà đi. Nó chỉ chuyển đổi từ trạng thái này sang trạng thái khác phụ thuộc vào suy nghĩ của chúng ta mà thôi. Khi nào ta thấy mình vẫn còn trẻ thì tuổi trẻ vẫn ở bên mình, vẫn một màu thanh xuân phơi phới, vẫn là thời gian để ta có thể nói với chính mình rằng "vẫn còn kịp" để bắt đầu một điều gì đó.

Dù chúng ta có ở độ tuổi mười mấy thiếu niên, đôi mươi trưởng thành hay trung niên, lão niên,... một khi ta sống hết mình, sống bằng cả trái tim, làm những điều mình nghĩ bằng tất cả sự nhiệt thành, tâm huyết và đam mê thì tất

cả đều "vẫn còn kịp", và tuổi trẻ của chúng ta sẽ luôn xanh mãi mãi.

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Cái giá của trưởng thành

Thời gian trôi qua, sẽ mang theo một số thứ của em đi mất, nhưng hãy yên tâm rằng nó cũng sẽ trả lại cho em những điều tương xứng.

~*~

Chúng ta đều sẽ theo thời gian mà trưởng thành. Và trên con đường trưởng thành ấy, thời gian cũng sẽ mang đi của em một số thứ.

Thời gian lấy đi của em sự vui vẻ hồn nhiên nhưng có lẽ nó sẽ bù lại cho em những bài học về sự lớn khôn.

Càng lớn, chúng ta càng khó tìm được những nụ cười vô tư lự như ngày còn bé. Chúng ta vẫn còn đó những nụ cười, nhưng đã mất đi sự hồn nhiên từ lúc nào. Càng lớn, nụ cười của chúng ta mang trong mình vô số những ý nghĩa tùy vào hoàn cảnh đang diễn ra. Càng lớn, nụ cười chân thật vô tư của chúng ta sẽ càng ít đi. Thay vào đó nó trở thành một vỏ bọc, một bộ mặt hoàn hảo để che đậy bản thân mình.

Thời gian cũng sẽ mang đi của em một vài người bạn, một vài tình bạn mà em từng trân quý. Nhưng bù lại nó dạy cho em biết rằng không phải ai cũng sẽ có thể trở thành tri kỉ suốt một đời; giúp em nhận ra ai mới là người thật sự nên làm bạn.

Trải qua thời gian, em sẽ nhìn rõ bản chất của một vài người xung quanh

mình. Những người mà em đã bị ấn tượng ban đầu che mắt; những người mà em đã trót vội trao đi niềm tin một cách ngây ngô. Trưởng thành, em chợt nhận ra việc kết bạn hay có thêm một mối quan hệ nào đó bỗng chốc không còn hứng thú nữa.

Trưởng thành, em bắt đầu mất lòng tin vào cái gọi là tình bạn, sau những lần đổ vỡ và phản bội. Em dần học được cách tôn trọng hơn những người đã ở bên mình đồng cam cộng khổ gian khó không rời. Trưởng thành, em mất đi nhiều mối quan hệ, những người xung quanh có thể tin tưởng cũng chẳng còn bao nhiêu. Nhưng em vui với điều đó. Bởi vì dù ít ỏi nhưng họ là những người khi em cần sẽ có, khi em khó sẽ ở bên, đủ để gọi hai tiếng tri kỉ. Đó có lẽ là món quà thời gian trao tặng em chẳng?

Thời gian cũng sẽ cho em thấy thế nào gọi là hiện thực đầy tàn khốc, nguy hiểm và mỗi một bằng cách lấy đi của em những giấc mơ.

Từ lúc còn thơ bé cho đến khi trưởng thành, liệu em có còn nhớ mình đã từng mơ ước những điều gì? Những giấc mơ nào còn chưa kịp lên hình hài thì đã vội tan biến như khói sương? Mỗi người đều sẽ có vô vàn những giấc mơ muốn thực hiện cho bằng được nhưng càng lớn lên, những giấc mơ càng ít dần lại. Bởi vì thời gian dạy cho chúng ta hiểu, không phải giấc mơ nào cũng có thể trở thành sự thực. Và bản thân chúng ta cũng không chắc sẽ có đủ can đảm cùng kiên trì để có thể hiện thực hóa hết những giấc mơ mà bản thân có.

Hiện thực vốn dĩ rất tàn khốc, nó luôn đặt ra những thử thách, và đứng trước những sự tuyệt vọng cùng mỗi một bữa vây hàng ngày, có thể giữ vững trái tim cùng ý chí kiên định chỉ để thực hiện một giấc mơ thôi có khi đã phải mất rất nhiều năm tháng, có khi là cả một tuổi trẻ chứ nói gì đến hai, ba hay càng nhiều ước mơ hơn.

Và thời gian cũng sẽ dạy chúng ta làm cách nào để có thể trân trọng được

những hạnh phúc nhỏ bé bên cạnh mình, thay vì cứ tìm kiếm ở những điều lớn lao xa với bằng cách buộc chúng ta phải tự mình bước qua cô độc.

Ai mà không quá một lần trải qua cảm giác cả thế giới dường như chỉ có mình là vô hành, chỉ có mình là kẻ không được ai chú ý đến, cô đơn mà cũng cô độc quá chừng.

Đó là vì, chúng ta luôn mãi mê kiếm tìm, chạy theo những điều quá đỗi xa vời và gọi đó là hạnh phúc mà bỏ qua những điều rất gần, gần đến mức ở ngay bên cạnh nhưng chẳng thể nào nhận ra. Cũng vì thế nên chúng ta cứ đánh mất những gì đang có, còn những gì chưa có thì vĩnh viễn cũng chẳng có được. Cuối cùng còn lại chính mình cùng cô độc.

Hạnh phúc, hãy thu hẹp nó lại, bằng cách tự thỏa mãn với những gì chính mình đang có. Theo đuổi hạnh phúc, không phải là không tốt. Nhưng đừng theo đuổi những điều bản thân không thể, ngoài tầm với. Hãy biết thỏa mãn với chính mình, để tâm đến những điều gần cạnh, trân trọng những gì đang có. Bởi những người hạnh phúc là những người biết bằng lòng với những gì họ đang có và hiểu rõ điều gì bản thân có thể nắm lấy, điều gì không.

Thời gian buộc bạn phải trả một cái giá cho sự trưởng thành của chính mình. Nhưng cái giá đó không bao giờ là quá đắt cả. Bởi bạn sẽ nhận lại một điều gì đó có thể bằng hoặc xứng đáng hơn cả cái giá bạn phải trả.

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Ánh sáng ước mơ

Có ước mơ thôi chưa đủ, phải cố gắng liên trì cùng nỗ lực thì mới có thể tìm thấy hi vọng cho chính mình.

~*~

Mỗi người đều sẽ có những ước mơ của riêng mình. Nhưng không phải ước mơ nào cũng đều có thể trở thành sự thật. Có những ước mơ, trải qua năm tháng, nó vẫn chỉ là ước mơ, và cũng vĩnh viễn chôn vùi cùng thời gian.

Không một ước mơ nào vừa bắt đầu đã mang đến cho em hi vọng để có thể vững bước tiếp trên con đường dài phía trước. Mỗi ước mơ đều chỉ mở ra cho em một cánh cửa, việc của em là phải tự mình dùng hết tất cả nỗ lực cùng kiên trì của bản thân để tìm kiếm hi vọng trên con đường hiện thực hóa ước mơ.

Chúng ta luôn có rất nhiều những con đường, hoặc ngắn hoặc dài để có thể đến với ước mơ. Nhưng trên những chặng hành trình ấy sẽ không ít những lần chúng ta buộc phải đối diện với thất bại và tuyệt vọng.

Sẽ có lúc em cảm thấy chính mình không còn bất kì cơ hội nào nữa, bản thân rơi vào trạng thái tuyệt vọng đến cùng cực, luôn nghĩ mình là kẻ thất bại, làm gì cũng sai. Nhưng em đã quên một điều rằng, cuộc sống không thử thách mỗi mình em, cũng không phải chỉ mình em có khoảng thời gian tồi tệ như thế.

Ước mơ sẽ luôn nằm ở cuối con đường hầm tối tăm. Còn em chính là kẻ mạo hiểm đi tìm ước mơ. Việc em có thể làm là tự mình làm quen với bóng tối xung quanh, chỉ có thể từng bước rồi lại từng bước chậm rãi tiến về phía trước trong sự ngờ vực, lo lắng không biết điều gì sẽ xảy đến với mình ở bước chân tiếp theo.

Trong cuộc hành trình đến với ước mơ, chúng ta ai cũng như nhau; đều phải trải qua giai đoạn dò dẫm trong đường hầm tối tăm, bất cứ lúc nào cũng có những sự cố đang rình rập, càng không rõ phải đi thêm bao lâu nữa mới có thể thấy được ánh sáng. Nếu những lúc như vậy vì sợ bóng tối mà từ bỏ giữa chừng thì vĩnh viễn em cũng không thể nào thấy được ánh sáng, vĩnh viễn để bóng tối giam giữ chính mình.

Nếu hôm nay em thất bại, đừng vội nản lòng, hãy thử đứng dậy và bước tiếp. Nếu hôm nay em làm chưa tốt, không sao cả, ngày mai hãy cố gắng hơn nữa. Nếu hôm nay em chưa có gì không đồng nghĩa với việc tương lai cũng trắng tay.

Nếu hôm nay em mệt mỏi với bóng tối vây quanh, hãy thử tìm cho mình một chút ánh sáng dù chỉ là le lói chẳng nữa. Có thể thử ánh sáng hắt hiu ấy không thể nào soi sáng mọi thứ trong em, cũng không thể xua tan bóng tối vây quanh em. Nhưng ít nhất nó cho em một sự an toàn, một sự đảm bảo rằng, ở đâu đó vẫn còn lối thoát, chỉ cần em kiên trì không từ bỏ thì ánh sáng le lói ấy đến một ngày cũng sẽ trở thành bầu trời trong xanh rực rỡ.

Chúng ta, đều sẽ trải qua những ngày tháng hết sức khó khăn, chật vật, có lúc tuyệt vọng, có lúc chán nản. Nhưng hầu hết những ngày tháng ấy, về sau đều sẽ trở thành khoảng thời gian huy hoàng nhất, đáng nhớ nhất. Bởi vì cuối cùng, chúng ta cũng đã có thể bước qua được những ngày như vậy để có được thành công của hôm nay. Chắc chắn sẽ có ngày chúng ta phải cảm ơn chính mình vì những ngày xưa cũ đừng cảm đến phi thường ấy.

Con người không thể sống mà không có ước mơ. Hãy luôn là một người vì ước mơ mà sống, vì ước mơ mà cố gắng. Dù cho đoạn đường phía trước còn bao nhiêu khó khăn chằng nữa, chỉ cần hôm nay em tìm được con đường đến với ước mơ thì hãy can đảm đi con đường mình đã chọn. Dù con đường ấy có bao nhiêu khó khăn, chông gai, thách thức đang đón đợi em ở phía trước thì cũng đừng sợ hãi. Can đảm, kiên trì, cùng nỗ lực, hi vọng sẽ mang đến cho em ánh sáng soi rọi những bước chân em đi. Chỉ có ai đứng mãi một chỗ mới là kẻ thất bại.

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Muốn tốt cho người

Muốn hiểu một người, hãy đặt mình vào hoàn cảnh của người ta để hiểu.

Muốn tốt cho một người, đừng đứng trên lập trường của mình, dùng suy nghĩ của mình để bảo ai đó nên làm gì mới là tốt cho cuộc sống thuộc về người ta.

~*~

Tôi nói em nghe, câu nói ích kỉ nhất trên đời này chính là "Tôi chỉ muốn tốt cho người, sao người không hiểu?".

Vì sao rõ ràng là em chỉ muốn mang lại điều tốt nhất cho người mà em coi trọng, nhưng nó lại trở thành sự ích kỉ?

Em có từng nghĩ, điều mà em nghĩ rằng sẽ tốt cho một ai đó thật ra nó chỉ thật sự tốt với riêng em, dưới cách nhìn nhận của em, theo suy nghĩ của em. Có bao giờ em tự hỏi rằng, điều em nghĩ là tốt ấy, bản thân ai đó có thật sự thấy nó cũng tốt giống như em không?

Sẽ có những lúc, em vì muốn tốt cho ai đó nên mới làm hết chuyện này đến chuyện khác, nói hết lời này đến lời kia. Nhưng điều em nhận lại thì chỉ có sự phủ nhận, chối bỏ.

Ai đó sẽ nổi giận với em, sẽ lớn tiếng bảo em phiền hà, bảo em không

hiếu chuyện, trách em không hề hiếu người ta. Có phải khi ấy em sẽ tự vấn chính mình rằng em liệu đã làm gì sai? Lẽ nào việc em muốn tốt cho người em thương cũng là sai?

Em không sai ở việc em muốn mọi điều tốt nhất cho người em yêu thương. Điều em sai chính là em đã vô tình dùng sự quan tâm để áp đặt họ vào lối đi mà em muốn họ phải đi.

Em không sai nhưng em lại bị chính lòng tốt của mình làm cho bản thân trở thành kẻ ích kỉ. Mà sự ích kỉ này, nó luôn được bao bọc bởi một cái mác chính đáng là "chỉ vì muốn tốt", vì yêu thương, vì quan tâm nên mới như vậy, thành ra em không thể nào nhận thức được bản thân tự khiến mình trở nên ích kỉ trong mắt ai đó.

Thế giới của một người, thế nào là tốt, thế nào là không tốt, thật ra chỉ có bản thân họ mới là người cảm nhận rõ nhất. Ngay cả bản thân em cũng vậy, cuộc sống của em, liệu em sẽ tự lái nó đi theo cách của em muốn hay em sẽ bỏ mặc việc bản thân cảm thấy thế nào rồi để người khác cầm lái cuộc đời em?

Chúng ta đã từng rất nhiều lần nói ra câu "Tôi làm điều này điều kia cũng chỉ vì muốn tốt cho người". Nhưng liệu trong rất nhiều lần như thế, có lần nào chúng ta thật sự hiểu phải làm thế nào mới đủ gọi là tốt cho một người?

Em muốn tốt cho một người, đừng cố gắng đẩy họ đi theo con đường được tô vẽ bởi suy nghĩ của cá nhân em. Đừng buộc người ta phải nhìn vào vấn đề của chính họ bằng đôi mắt của em, giải quyết mọi chuyện bằng cách nhìn nhận của em.

Em muốn tốt cho một người, thay vì bảo họ phải làm điều này điều kia, chọn cái này tốt cái kia không tốt, thì hãy chân thành hỏi họ xem, họ nghĩ thế nào, họ thích điều gì, họ muốn chọn cái nào.

Thay vì em biến mình thành kẻ ích kỉ chỉ biết áp đặt mọi thứ lên ai đó, thì hãy để mình trở thành người biết lắng nghe khát vọng, ước mơ và suy nghĩ của họ.

Thay vì việc em cố gắng làm ai đó phải thay đổi theo hướng mà em muốn thì hãy ở bên cạnh giúp đỡ họ đi theo con đường của riêng họ, được tô vẽ nên bởi chính họ, đó mới là điều em có thể làm tốt nhất cho người mà em thương.

Cuộc đời này, mỗi người đều có bức tranh cần phải hoàn thiện, và em cũng vậy, người em thương cũng vậy. Hãy để họ hoàn thiện bức tranh cuộc đời họ bằng cây cọ của họ và những màu sắc mà họ muốn. Đừng dùng màu sắc của em, cách cảm nhận của em để vấy màu lên bức tranh của họ.

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Thế giới là con

Thế giới của một đứa trẻ sẽ ngày càng rộng lớn theo thời gian. Còn thế giới của những người làm cha làm mẹ lại chỉ xoay quanh những đứa trẻ của họ.

~*~

Thế giới của bạn từ lúc sinh ra cho đến khi lớn lên rồi trưởng thành, xung quanh sẽ tồn tại rất nhiều người, nhiều việc. Nhưng đối với cha mẹ bạn, từ khi có sự xuất hiện của bạn, thế giới của họ bỗng chốc chỉ xoay quanh bên bạn, chỉ còn bạn tồn tại.

Những đứa trẻ này một lớn khôn, ngày một trưởng thành, đến một ngày chúng sẽ bôn ba khắp thế gian, nuôi mộng làm việc lớn, ấp ủ biết bao nhiêu giấc mơ. Nhưng theo đó cũng chẳng đứa trẻ nào nhớ phải để tâm đến sự già đi từng ngày của cha mẹ.

Cha mẹ chẳng sống đời ở kiếp với con cái. Cha mẹ cũng chẳng thể thoát khỏi quy luật sinh - lão - bệnh - tử của thế gian. Đến một ngày, dù muốn dù không, dù đã chuẩn bị trước hay một sự cố bất ngờ nào đó, cha mẹ cũng sẽ rời khỏi những đứa trẻ của họ. Một sự rời đi mãi mãi chẳng thể nào trở lại.

Mà những đứa trẻ, càng lớn lên, càng trưởng thành, vội vã với những hối hả nơi cuộc đời xô bồ, chúng dần quên mất việc ở nhà có cha mẹ đợi; không phải chỉ lo cho cuộc đời chính mình tốt đẹp mà cũng phải biết quan tâm đến

cha mẹ - những người đã hi sinh cả một cuộc đời cho con trẻ mà chẳng rõ sẽ nhắm mắt xuôi tay lúc nào.

Những đứa trẻ trưởng thành, cha mẹ không nói không có nghĩa là cha mẹ không sao cả, không để tâm. Cha mẹ chẳng nói gì vì sợ con lo. Nhưng họ vẫn cứ lo cho những đứa trẻ của họ ngày qua ngày, lo đến lúc sức cùng lực kiệt nằm lại với đất lạnh vẫn chưa thể buông bỏ nỗi lo dành cho con cháu.

Những đứa trẻ trưởng thành, dù bận rộn đến đâu, hãy nhớ về nhà ăn bữa cơm, có cha mẹ đang đợi.

Dù công việc bận bịu chẳng còn thời gian để thở cũng nhớ hãy dành ra năm, ba phút hỏi cha hôm nay có nhức mỏi không, mẹ hôm nay sức khỏe thế nào, chỉ vậy thôi là cha mẹ vui.

Dù chẳng có mấy thời gian tụ tập bạn bè sau những vất vả kiếm miếng cơm manh áo thì cũng hãy tranh thủ một giây phút nào đó ở bên cạnh cha mẹ nhiều hơn.

Dẫu câu "Con yêu cha mẹ" chẳng thể thốt nên lời, thì hãy dùng hành động để cha mẹ biết rằng, đứa trẻ của họ lớn rồi, trưởng thành rồi, nhưng vẫn luôn nhớ đến họ.

Cha mẹ ơn nghĩa nặng như núi, sâu như biển, chữ "HIẾU" là chữ cả đời cũng chẳng thể nào trả đủ công ơn sinh thành dưỡng dục suốt bao năm.

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Nhà

Với bạn "Nhà" là gì?

Với tôi, nơi nào có những người tôi yêu thương cũng yêu thương tôi đang đợi chờ tôi trở về thì đó chính là "Nhà".

~*~

Mỗi đứa trẻ bước vào giai đoạn trưởng thành, phần lớn chúng lựa chọn xa gia đình, xa cha mẹ, xa mái nhà thân quen để đến một vùng đất mới lạ, thu hút hơn để tìm ước mơ. Thế nhưng, những đứa trẻ xa nhà cũng là những người hiểu rõ nhất ý nghĩa của hai từ "gia đình" và sự quan trọng của "nhà".

Bạn có thể tưởng tượng được không, khi mà một thời điểm nào đó, bạn ở một thành phố xa lạ, làm việc đến đổ bệnh, thế nhưng bên cạnh chẳng có một ai để dựa dẫm.

Lúc ấy, bạn chợt nhớ đến người mẹ hay la rầy bạn "Lớn tướng rồi mà đến cái thân cũng không lo nổi" nhưng vẫn chăm lo cho bạn từng bữa ăn, viên thuốc. Lúc ấy, bạn chợt nhớ đến bóng hình cha, tuy rằng chẳng thể hiện ra mặt nhưng vẫn luôn theo dõi tình trạng bệnh của bạn. Lúc ấy, bạn chợt nhớ căn phòng nhỏ của chính mình, ngôi nhà ấm áp mà bạn đã rời đi từ bao lâu.

Bạn có thể tưởng tượng được không, sau một ngày dài làm việc đến mỗi mệt, cơm hàng cháo chợ mãi rồi cũng ngán, thế nhưng về nhà lại chẳng còn

sức lực nào vào bếp, ngồi úp mì gói mà nước mắt trực trào.

Lúc ấy, chỉ mong rằng về đến nhà, có bữa cơm dọn sẵn, có người chờ đợi, có ai đó ngóng trông sự trở về của mình, có không khí nồng ấm của một ngôi nhà yên vui. Như vậy, cô đơn cũng vơi đi thật nhiều.

Nói cho cùng, chúng ta cũng chỉ là con người, cố tỏ ra mạnh mẽ rồi mấy ai mạnh mẽ mãi được đâu. Cô đơn, lẻ loi, hiu quạnh rồi ai cũng chạnh lòng thương xót cho chính mình một cô đơn bơ vơ, người quen thì nhiều mà thân chẳng có bao nhiêu.

Nhà chỉ đơn giản là nơi sẽ luôn có hơi ấm gia đình, hơi ấm của tình yêu thương, là nơi có những người ta yêu thương cũng yêu thương ta nhất đang đợi ta trở về sau những bão giông, mỗi một nơi cuộc đời tấp nập biến cố.

Nhà là nơi dù bạn có là kẻ thất bại ở đâu chẳng nữa, dù ngoài kia có sóng gió đến thế nào, chỉ cần bước qua cánh cửa nhà, điều còn lại chỉ là bạn với an yên, yêu thương và che chở bởi những con người gọi là người thân, bởi nơi gọi là gia đình.

Vì sự nghiệp, vì cuộc sống, vì miếng cơm manh áo, vì ước mơ ấp ủ,... vì một lý do nào đó mới phải rời xa mái nhà, rời xa nơi có những người yêu thương đến vùng đất mới, lạ lẫm và cô độc. Để rồi trong những khoảnh khắc vụt thoáng qua, chỉ ước mình được bé lại, những lúc bị ai đó ức hiếp đến uất ức sẽ chạy về nhà rồi lao vào lòng cha mẹ mà kể lể, kể xong rồi lại hồn nhiên vui cười như đứa trẻ non nớt chẳng màng sự đời, nhân tình thế thái.

Có những ngày như thế, những ngày cảm thấy bản thân rã rời, chẳng còn hơi sức làm gì, cũng chẳng thể nào thở nổi. Những lúc như vậy, chỉ muốn về đến nhà, thả mình lên chiếc giường êm ái, trong căn phòng quen thuộc rồi ngủ một giấc thật sâu đợi tiếng mẹ í ới gọi dậy ăn cơm cùng vài ba lời la rầy đứa con gái lười nhác chẳng phụ mẹ. Như vậy là hạnh phúc đủ đầy.

Về đến nhà, chẳng còn bộn bề, chẳng có cạnh tranh, chẳng màng lo toan,
vì đã có gia đình.

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đừng nói lời tổn thương

Lời nói cũng giống như một con dao hai lưỡi, bất kì lúc nào chỉ cần sơ sẩy cũng có thể khiến ta đứt tay chảy máu hay làm ai đó bị thương. Lời nói có thể là mật ngọt nhưng cũng có thể là hung khí giết chết người.

~*~

Tôi hỏi bạn một câu: "Bạn đã từng dùng lời nói làm tổn thương người mà mình yêu thương lần nào chưa?"

Tôi tin quá nửa câu trả lời sẽ là "Có".

Khi tâm trạng một người rơi vào giai đoạn bất định, cũng là lúc chúng ta dễ dàng buông lời nói tổn thương người khác nhất. Càng là người có tình cảm sâu sắc thì sự tổn thương nhận về sẽ càng nặng.

Ngày còn nhỏ, tôi cứ nghĩ việc bị so sánh với cái đứa mang tên "con - nhà - người - ta" đã đủ đau lòng lắm rồi. Nhưng lớn lên, tôi mới hiểu thế nào gọi là một câu nói đau lòng đến chết người.

Lúc cùng cha mẹ lời qua tiếng lại, thật sự rất sợ phải nghe họ nói hối hận khi sinh ra mình, đúng không? Khi sự tồn tại của mình lại bị chính những người sinh ra mình phủ nhận, lúc ấy mọi thứ xung quanh đều trở nên vô nghĩa, thứ còn lại chỉ là nỗi đau như xé nát tâm can.

Có lúc, cũng vì như vậy mà không ít người đã hình thành suy nghĩ muốn biến mất vĩnh viễn như chưa từng tồn tại để cha mẹ không còn phải hối hận vì ngày đó đã sinh ra đứa con làm họ thất vọng này.

Thật ra, đâu ai muốn mình sẽ làm đau người mà mình yêu thương hết tâm hết lòng. Chỉ là lúc tâm trạng lên lên xuống xuống tất cả xung quanh bỗng chốc hóa hư vô, kể cả thứ tình cảm nặng nghĩa sâu tình đến đâu đi chẳng nữa.

Có những lúc bản thân thực sự đã cố gắng đến sức cùng lực kiệt, vượt qua cả khả năng của bản thân. Thế nhưng cuối cùng điều nhận lại là một câu nói nhẹ bẫng nhưng lực sát thương nặng đến mức không những phủ nhận tất cả công sức đã bỏ ra mà còn có thể khiến bản thân cảm thấy chính mình cũng là thứ bỏ đi, chính là: "Chỉ làm được thế thôi à?".

Lời nói thật sự rất đáng sợ, một khi đã nói ra rồi chẳng ai có thể biết được sau khi câu nói kết thúc điều gì đang đón đợi ta phía trước, là cái kết hạnh phúc hay một sự thật tàn khốc.

Trong lúc đối đầu, cãi vã, chúng ta luôn muốn bản thân là người chiến thắng, vì vậy sẽ không ngừng nghĩ ngợi, không ngừng tìm kiếm những điều mà khi nói ra có thể làm đối phương đau đớn nhất, thống khổ nhất. Và ở thời điểm ấy, chúng ta không đủ lý trí để suy xét đến hậu quả sau khi lời nói được nói ra sẽ như thế nào.

Bạn có từng nghĩ, vì lời nói của mình mà một người nào đó sẽ phải chịu tổn thương đau đớn đến kiệt quệ?

Bạn có từng nghĩ vì lời nói của mình mà đẩy một người vào tuyệt vọng?

Bạn có từng nghĩ, vì lời nói của mình trong một phút bùng bột hay nóng giận sẽ khiến bản thân phải sống trong dằn vặt, ân hận cả một đời?

Bạn có từng nghĩ, vì lời nói của mình mà người mình yêu thương sẽ mãi

mãi rời đi không ngày trở lại?

Có đôi lúc kể cả bản thân đã nói ra điều gì, đã vô tình buột miệng những gì cũng không nhận thức được cho đến khi tất cả trở thành chuyện đã rồi.

Lời đã nói ra, người cũng tổn thương rồi, mọi chuyện đều đã muộn mất, còn làm gì được đây ngoài tự trách bản thân dẫu mình cũng có muốn đâu.

Tôi chân thành khuyên bạn, trong lúc chính mình nóng giận, làm chuyện điên điên khùng khùng gì cũng mặc, nhưng đừng bao giờ cố tìm cách tổn thương đối phương bằng ngôn từ. Một lời nói ra cũng như bát nước đổ đi, chẳng thể nào thu hồi lại. Nhưng hậu quả sau lời nói đó chính bạn cũng không thể ngờ được nó có thể sẽ khiến bạn phải hối hận một đời hay không.

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Lạc nhau giữa đời

Bầu trời vẫn xanh thoi, còn ta lạc nhau rồi...

~*~

Chúng ta luôn có một thói quen, đó chính là thích hoài niệm, hay hoài nhớ đến những người đã - từng - là - quan - trọng trong cuộc đời chúng ta.

Nhớ người bạn đã từng rất đổi thân thuộc như chị em một nhà. Nhớ người cũ đã từng khiến ta trao đi tất cả tình yêu thương một thời tuổi trẻ không màng kết quả. Nhớ người cho đến giờ vẫn rất yêu dù người ấy làm ta đau rất nhiều. Nhớ những kí ức không tên đã nằm lại nơi quá khứ xưa cũ.

Khi chúng ta có một mối quan hệ nào đó đủ thân thiết, quen thuộc, chúng ta thường có suy nghĩ rằng mối quan hệ ấy sẽ đi cùng ta lâu dài về sau. Thế nhưng điều chúng ta không ngờ đến rằng, có một lúc họ cũng bỏ ta lại rồi ra đi, mọi thứ quay về vạch xuất phát.

Tôi luôn quan niệm rằng, mỗi một người trên thế giới này đều là một trạm chờ, còn những người xuất hiện trong cuộc đời người đó là những chuyến xe.

Có những chuyến xe đều đặn mỗi ngày đến trạm, nhưng cũng có những chuyến xe hoặc đậu một thời gian rồi đi hoặc chỉ dừng lại phút chốc rồi rời xa vĩnh viễn không bao giờ trở lại. Vậy nên với bất kì ai xuất hiện trong cuộc đời chúng ta, ai rồi cũng sẽ thành người qua đường. Họ đến bên ta như thế

nào thì cũng sẽ rời khỏi ta như thế ấy.

Người đi cũng đã đi rồi, người thành xa lạ cũng đã xa lạ rồi, nhớ thương có chăng cũng chỉ là sự nuối tiếc dành cho những người những chuyện đã nằm lại nơi quá khứ đã qua ấy, còn hiện tại vốn dĩ chẳng thể nào thay đổi được nữa.

Dẫu ở quá khứ đã qua kia, ta và họ có từng là gì trong nhau thì ở thì tiếp diễn này sự thực không thể đổi chính là cả hai đã trở thành người - lạ - chẳng - chung - đường.

Chúng ta cho dù hoài niệm hay tiếc nuối điều gì thì cũng chỉ là giây phút tự mình bồi hồi với dòng kí ức chảy trôi cùng năm tháng, còn người xưa đã rời khỏi từ lâu. Cũng như bầu trời vẫn luôn xanh như vậy, trái đất cũng chẳng khi nào ngừng quay, mà con người ta thì cứ bên nhau rồi lại lạc mất nhau giữa dòng đời...

TUỔI TRẺ CỦA CHÚNG TA SẼ XANH MÃI MÃI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đừng quên hỏi thăm "Ước Mơ"

Cậu có nhớ mình đã bỏ quên điều gì không?

Nếu không, tớ sẽ nhắc cho cậu nhớ, điều cậu bỏ quên chính là tớ - ước mơ của cậu.

~*~

Chào cậu, tớ là Ước Mơ - được tạo ra bởi cậu và cũng bị lãng quên bởi chính cậu.

Cậu đã tạo ra tớ vào một ngày đẹp trời, khi cậu mơ mộng về một tương lai tươi sáng của chính mình.

Cậu đã tạo ra tớ với tấm lòng tràn đầy nhiệt huyết của một người trẻ bắt đầu con đường theo đuổi lý tưởng, mục đích, ước mơ.

Cậu nhào nặn nên tớ, cố gắng biến tớ thành chân thật, nhưng đáng tiếc, trên con đường hiện thực hóa tớ thì cậu lại chấp nhận từ bỏ, lãng quên và bỏ mặc tớ trước bão giông, sóng gió.

Này cậu, tớ hiểu con đường đó không hề dễ dàng, nhưng ước mơ vốn dĩ là điều kiện để con người nỗ lực hết sức mình. Cậu may mắn hơn nhiều người là cậu đã tìm được ước mơ của riêng mình, cậu tìm được con đường để theo đuổi ước mơ ấy. Ngoài kia, mỗi ngày, có bao nhiêu người loay hoay mãi từ

ngày này sang tháng nọ năm kia, họ đánh mất những khoảng thời gian quý giá nhất của đời người chỉ để tự hỏi ước mơ của họ là gì.

Tớ xin cậu, xin cậu từng lắng quên tớ ở xó xỉnh nào đó trong cuộc đời cậu, cũng đừng từ bỏ tớ - ước mơ mà cậu không dễ dàng gì tìm ra được.

Mọi điều cậu làm hôm nay, dù sau này nhìn lại cậu có hối hận vì thực tế đã làm nó hay không thì mong cậu hãy tin một điều rằng: không có gì gọi là vô ích trong cuộc đời này.

Mỗi một sự việc, dù kết quả có là thành hay bại thì đều sẽ để lại trong cậu một bài học, một kinh nghiệm, một đoạn từng trải để những ngày về sau cậu sẽ có thể tôi luyện một cái tôi, một con người mạnh mẽ, kiên cường, dám đối mặt, dám thử thách, dám chấp nhận kết quả.

Nếu hôm nay cậu cảm thấy chính mình mệt mỏi, xin cậu hãy nghỉ ngơi, đừng cố gắng gượng để rồi bức chính mình đến con đường nản chí, tuyệt vọng rồi buông bỏ.

Sóng biển, dù êm ả dịu dàng hay cuộn trào dữ dội thì nó vẫn từng ngày đều đặn hỏi thăm bờ cát trắng. Và cậu cũng hãy như những cơn sóng ấy, dù hôm nay lòng cậu có nắng trong rực rỡ hay đổ những cơn mưa rào hoặc kéo mây mù âm u thì cũng đừng quên hỏi thăm ước mơ của chính mình.

Mỗi ngày cậu cùng tớ trò chuyện đôi ba câu, để đừng quên bản thân cậu muốn điều gì cũng là để tớ cho cậu một lý do để bước tiếp về phía trước.

Nhớ nhé, đừng quên hỏi thăm ước mơ của chính mình mỗi ngày.